

1. וְאֵת עוֹר הַפָּר וְאֵת כָּל
בִּישׁוֹ עַל רֹאשׁוֹ לֵאמֹר
וְהִכְרֹז תִּפְרֹשׁ: וְהִצִּיא אֶת
כָּל הַפָּר אֶל מִזְבֵּיחַ לְמִזְבֵּחַ
אֵל מְקוֹם טְהוֹר אֶל שֹׁפֵר
הַדִּשָּׁן וְשָׂרָף אֶת עַלְמֵי
אֲבֹשׁ עַל אֵת עוֹר הַדִּשָּׁן
יִשְׂרָף: וְיָרָא ד' אֱיִי-
2. וְעֲרֹכַר בִּנְיָמִן הַכֹּהֲנִים
וְאֵת הַתְּחִמֹּת אֲשֶׁר הָאֵשׁ
וְאֵת הַפֶּדֶר עַל הָעֵצִים
אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַ
הַמִּזְבֵּחַ:
וְהִקְרִיב וְהִכְרִיעַ יִרְמְיָהוּ
בָּמִים וְהִקְרִיב בִּכְוֹן אֶת
הַזֶּה וְהִקְדִּישׁ הַמִּזְבֵּחַ: עֲלֶה
הָאֵשׁ רִיחַ נִחֹחַ לִי:

וְקָרָא אֵי
 3. וְאֵת פֶּר הַחֶטְאֹת וְאֵת
 שִׁעֲרֵי הַחֶטְאֹת אֵשֶׁר הִקְדִּישׁ
 אֶת דָּמָם לִכְפֹּר בַּקֹּדֶשׁ
 וְיִצְרֹף אֶל מַחֲוִיז לִמְחִינָה
 וְשִׁוְרֵי בָאֵשׁ אֶת עֶרְוֹם
 וְאֶת בָּשָׂרָם וְאֶת פֶּרֶשֶׁם׃
 וְקִירָא שׁו
 4. וְהִזְרִיעַ אֶת הָדָף אֶל
 מַחֲוִיז לִמְחִינָה וְשִׁוְרֵי
 אֵשֶׁר שָׂרָף אֶת הָדָף
 וְהִזְרִיעַ חֲטָאֹת הַקֹּדֶשׁ
 הָהֵא:
 וְקִירָא דַּב
 5. וְשִׁשִּׁי אֶת גִּבְדֵּי וְלִבְשֵׁ
 גִּבְדֵּי מִזְבֵּחַ וְהִזְרִיעַ אֶת
 הָדָשׁ אֶל מַחֲוִיז לִמְחִינָה אֶל
 6. מִקְדָּשׁ הָהֵא׃ וְקִירָא דַּב
 7. וְחֹתֶם חֲטָאֹת אֶל אֲדָמָה
 בְּחֶכְוֹ וְהִזְרִיעַ אֶתֶּה אֶל
 מַחֲוִיז לִמְחִינָה וְשִׁשִּׁי אֶת
 לִבְנֵי׃
 מִכְרֹבֵי 1

בך בשרו בעורו. לאיתקש
עור הפר ואת כל גשרו
דברשיה דקרא לקרבו ופרשו
דמתי גמריה. במזרחא של
ירושלים. שכל מקום שנזמר
פיו אינו אלא פני קדים שעומד
מזד המזרח וזוהי כנגד פתחו
של היכל שהוא במערב.

והקרב והכרעים: **לשם שפרשו בקרב**
וכו'. שנאמר ואת עור הפר ואת
 כל בשרו הקיש הולאת עור ובשר
 להולאת קרבו ופרשו מה פרשו
 בבקרביו אף בשרו בעורו וכתיב והזיף
 ושרף מה הולאתו בשרו ^(ה) ועורו
 ושרפו שריפתו כן: **ס"ר נאמר כאן**
מחוך למחנה וכו'. הגירסא הזו
 משושבת היא ולי אפסר להעמידה
 ובמסכת זבחים ובת"כ ^(י) הכי איתא
 ת"ר להלן אחת נותן להן ג' מחנות
 וכאן אחת נותן להן מחנה אחת א"כ
 למנה נאמר אל מחוך למחנה לומר
 לך כיוון שיצאו חוץ למחנה אחת
 ממאמץ בגדים וגזי' פר יום הכפורים
 תשעו להן בת"כ יוצאין אל מחוך למחנה
 ושפרו וגו' וקממלה מנה ואומר
 הכי להלן בפר העדה וכזה משיח

אחיה נותן להן לשריפתן חוץ לג' ממחנות עזרה והר הצית וירושלים כדליליף לקמן וכאן אתה אומר אל מחוץ למחנה ושרפו דמשמע ששרפן מחוץ למחנה שכינה מיד במחנה ליה אף אלו פנימיים ואיתקישו להאלהדי לשריפה ולטומאת בגדים כגדלים כגדלדמחנות גג' פר העלם דבר ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת ^(א) וכוליה ללדשא ודרשינן לפר זה פר יום הכפורים במס' זכחים ^(ב) וזמסכת ממנחות ^(ג) מיתין לה ועיקרה במס' וגי' פר יוה"כ נמי כתיב החטאת החטאת ואת פר החטאת ואת שער החטאת מה תלמוד לומר חטאת החטאת לפי שלא למדנו שיהו מטמאין זבגדים ושרפין צית הדשן אלא אלו בלבד מניין לרבות פר משיח ופר העדה ושעירי ע"ז ת"ל חטאת

חטאת אלמא כי הדדי ינייה איכי למה נאמר כאן מחנה אחת לא
במחנה אחת על טומאת הבגדים הכתובה אחריה והשורף אותם יכבם
לך כיון שיצאו חוץ למחנה אחת מטמאין בגדים ואף
משיח מכאן למד שהרי לא נכתבה בו טומאת בגדים
ומריביות חטאת אחת כדפרש"י. וה"ל אמר מר להבין אחת
לכס ג' מחנות וכו': מחוץ למחנה בדשן. בהוצאת דשן
המחנה והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה שאין [ת"ל] אינו מלמד
בכלום דלמא ידענא דאל מחוץ למחנה מוציאין אותו דכתיב צפרים
הנשרפים דלמך דהשן וכו' מחוץ למחנה: ורבי
הנשרפים דלמך דמתניתין אין מטמאין בגדים עד שיצאת האור
בצרבון האי מחוץ למחנה דכתיב צפר ושעיר של יום הכפורים
מזאי עבד ליה: נאמר כאן. צפר יום הכפורים: ונאמר להבין.
בפרה אדומה והוציא אותה אל מחוץ למחנה (במדבר יט): מה
בצפרים הנשרפין חוץ לג' מחנות אף שחיטת פרה אדומה
חוץ לג' מחנות: ומה להבין. בפרה אדומה במזרחא של ירושלים
דכתיב בה אל נכה פני אהל מועד (שם) אלמא עומד במזרח ופניו
למערב כנגד פתחו של היכל שהוא כמותל מזרחי * ופתחו למזרח
אחף כאן וכו': ודבקי ליה לקרא לטומאת בגדים ולית
לחזו גזירה שוה: היכל שריף להו. לחזו רוח של ירושלים:
לצפונה

נצפאק איז נמי יליף שרייבן חוץ לג' מחנות מגזירה שזו דמיון ל-
מיוזר ללמד על פרה שלש מחנות נגמר לה מפריש הנשרפים
לרבי שמעון מקלל נמי מפר יוה"כ גמר כמו פרה ועוד חימה לרבי
למחנה אחת ולא נגמר חוץ לג' מחנות משריפת פרים ויש לומר מסק
מפריש לשורפו אבל טוואטא צדיים שחול למחנה אחת אינו הכשרי

שני שעירי פרק שישי יומא

מת.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

רבינו חננאל

[illegible]

בשם שפדשו בקרבן כך בשור בעורו. פירש"י ואיתקש שריפה להוצאה ותימנה לי והא בקדשים אין למדין היקש מהיקש והכא בכיון להוצאה גופה למדין בהיקש מדאיתקש עור וצשר לפרש היכי הדר תו גמרינן מיינה שריפה בהיקש ואין לתרץ כיון דנשרפין חוץ לשלש מחנות לא

חשיבי עור ובשר שלהם קודש לענין זה
שלא יחזרו וילמדו בהיקש אלא חוזרין
ספיר ומלמדין בהיקש דהא צ"ל אחיהו
מקומן (וצח"ס דף ג.) מייתי הא
ברייתא דהא אומר מינה דבר הלמד
בג"ש חוזר ומלמד בג"ש צדקשים
אלא ש' לומר דשריפה גופה איתקש
לפרש כשם שפרשו בקרבן בשעת
שרפה כך צשרו צעורו דושרף קאי
על צשרו וראשו וכרעיו וקרבן
ופרשו ששורף הכל וכשם שפרשו
בקרבן דגנאי היה לצרוך הפרש
צפני עצמן אף צשרו צעורו מינה
יכולני ליישב פירש"י: **תן** לו מחנה
שלישית. תימנה צפר העדה מגלן שלש
מחנות אי מפר כהן משיח הא איהו
גופיה גמר בהיקש מדשן ודבר הלמד
בהיקש אינו חוזר ומלמד בהיקש
ולמאן דלמחר הימנו ודבר אחר לא
הוי היקש ניחא דלאצב דגמרי מיניה
מחנה הכתוב צו גמרינן נמי מחנה
דגמר בהיקש וכן קשה צפרק גמר
הדין (סנהדרין דף צג:) דליץ מקלל
דסקילתו חוץ לשלש מחנות מגזירה
שזה דפרים הנשרפים ואמאי והא
דבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד
בגזירה שזה למאן דלמחר באיחור
מקומן דבשר מלמד אולינן אע"ג
דלמד חול הוא וכן צשמעתא דקאמר
להלן אתה נותן להם שלש מחנות
וכאן מחנה אחת פירוש הא גמרי
מהדיי בג"ש דחטאת חטאת צשיליה
התעורבות (וצח"ס דף פג.) וקשה והא
דבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד
בגזירה שזה וכן קשה לר' שמעון
דגמר פרה מפר יום הכפורים חוץ
לשלש מחנות בגזירה שזה ופרו
הכפורים גופיה בהיקש מפר כהן

משיח כדפירש רש"י מודרשי לפר זה פר יום הכפורים דאיתקש וצבהוהו קרא לפר כהן משיח ולפר העלם ובקרא אחריה דכתיב וזאת פר החטאת וזאת שער החטאת שאין תלמוד לומר החטאת החטאת אלא החטאת יתירא לשאר נשרפין הוא דאתא הרי איתקשו להדדי וכל שכן דקשה טפי הכא דגמר פרה בגזירה מפר יום הכפורים ופר יום הכפורים צהיקש מפר כהן המשיח דאיהו גופיה יליף צהיקש בשלמא מורחה של ירושלים דגמר יום הכפורים מפרה מזי דבר למיגמר מפר כהן משיח לרב פפא דפרק אחרו מקומן דאיהו דהר המזבח אוליין ומלמד חולין הוא דפרה קדשי בדר הבית היה אכל הלמד חולין יום הכפורים ועל פרה כיון דמלמד קודש הוא ויש לומר דפר יום הכפורים ופר כהן משיח לא צהיקש גמרי צהדדי אלא בגזירה שזה דעור וצבר ופרש כדלעיל או בג"ש דהחטאת החטאת מהדדי דככולהו כתיב החטאת ולא כמו שפירש רש"י דהיקש הוא והשתא ניחא הדיהו ליה דבר הלמד בגזירה שזה חזר ומלמד בגזירה שזה ופר העלם נמי למאן דאמר הימנו ודבר אחר הוי היקש לאו צהיקש יליף אלא בגזירה שזה החטאת החטאת ואפילו לר' מאיר דפליג בצב"פ התעורבות (אם זה עס) אהא דרשא דחטאת וקאמינו חטאת הרי הוא אומר ללפר כו' ולא משום דלית ליה גזירה שזה אלא ה"מ אינו צריי גזירה שזה לטעמא בגדים דמהרל ללכפר

נה כרבי שמעון וקסה אחאי אינטריך לרבי שמעון ממון למנה
נגמר מקלל בר"פ נגמר הדין (פסהדיון דף מ"ג) ויש לומר דשם
נגמר מקלל שיהא חון למנה מיום הפסוקים דמטמא בדידים חון
דא משריפה אית לן למיגמר דלידי ואידי הכשירו שם מקלל לטוקלו
וצל תימה מאי אינטריך קרא בפ' השוחט והמעלה (בבבס דף ק"ו)
במחנה